

Eccől írnak levelezőink

A jó munka jutalma az ingyenes üdülés

Idősebb Kolczmayer János a felszabadulás után került a Szegedi Erőműhöz dolgozni. Először portás, később az egyik kirakodó brigád vezetője lett. 55 éves és inkább a termelőmunkában szeretett volna résztvenni. Egy szép napon kívánsága teljesült: a Vállalat vezetésébe megadta neki azt a lehetőséget, hogy ő is résztvehessen a termelőmunkában. Így került az egyik legnehezebb munkakörhöz, a vagonkirakodó-brigádba. Rövid idő alatt odaadós és lelkiismeretes munkája nyomán a vele egy műszakban dolgozó társai megválasztották brigádvezetőnek. Munkateljesítménye így még fokozódott. A kongresszusi verseny-

felajánlását is 58 százalékkal túl teljesítette. Ezzel a túlteljesítéssel meghaladta az előirányzott 180 százalékos sztahanovista szintet. A jó munkának eredményeképpen nemcsak a büszke sztahanovista cím birtokosa lett, hanem az üzemi szakszervezet két hetes ingyenes üdültetésében is részesítette. Azóta már sztahanovistánk boldog örömmel tölti napjait Balatonfüreden. Minden meggyőződésünk megvan arra, hogy a Balaton-partján eltöltött két hét után visszatérve munkahelyére még fokozottabb eredményeket ér el a kongresszusi versenyben.

Misán György

Jobban védjük városunk szépségét

A Város Tanácsa az idén úgy látja, hogy nagy gondot fordít a Szécher-terre, hogy az minden tekintetben a közönség izlését és kényelmét kielégítse. Igen szép székeket raktak ki a sétány hosszán, melyeket díjtalanul lehet használni. A pázsit kopott részeit, ahol a játszódozó gyermekek a füvet kitaposták — felásták és kiegyengették, meg fűmaggal vetették be. Parköröket is alkalmaz a város, akik most nagy szorgalom-

mal vigyáznak, hogy a gyermekek át ne lépjenek a rácson és le ne tapossák a füvet és az újonnan gyepesített parkrészeket. Kétségtelen, hogy a parkörök jól végzik a dolgukat. Éjjel azonban sok felnőtt nyugodtan gázolhatja a füvet. Hogy miért teszik, mi örömiük telik a pusztításban, nem tudom, de úgy gondolom, hogy jobban kell védeni városunk szépségét, csinoságát.

Ligeti Jenő

Miért nincs üdöhely a Sztálin sétányon

Mióta kitavaszkodott, estefelé, munka után sokan keresik fel a Sztálin-sétány árnyas útjait, de méginkább a padokat, ahol kipi-henhetnek napi fáradoimaikat. Pad van bőven a Sztálin-sétányon, de az üdöhely nagyon kevés. A padokról ugyanis a tél folyamán „lefagytak” az üledeszékák. Nem

akarunk most efőlött keseregni, de azt szeretnénk, ha a város minél gyorsabban pótolná azokat, esetleg szaporíthatná az üdöhelyeket, mivel a Sztálin-sétány újszólván — és sajnos! — az egyetlen hely a városban, ahol a gyermekek játszódhatnak a szülők felügyelete mellett.

I. J.

Megjutalmazták a kongresszusi versenyben
élenjáró szegedi tsz tagokat

A szegedi termelőszövetkezetekben a kongresszusi vállalat jól teljesítők legjobbjait, a munkaversenyben élenjárókat a tanács megjutalmazta. Szép cigarettá-tárcát kapott jutalmul Vetró István, a Felszabadulás tsz tagja. Vetró István bácsi, akit szeretnek és tisztelnak, túljár már a hetven éven, de azért szemüveg nélkül olvas és felveszi a versenyt nem egy fiatalal. Egyik kongresszusi vállalatásként ő maga javította ki szép takarosan a lószerszámokat, s ezzel kétezer forintot takarított meg a tsz-nek.

A Felszabadulás tsz másik tagja: Seress Pál munkája elismeréseként egy szépirodalmi művet, könyvet kapott. Dimitrov Miklós, a

Táncsics tsz tagja, jutalmul díszes öngyújtót kapott. Révész Pálné, — ugyancsak a Táncsics tsz tagja — három éven keresztül egyike azoknak az asszonyoknak, akik a leg több munkaesegséget teljesítették. Jutalmul egy szép fejkendőt kapott.

Komáromi János, az Alkotmány tsz sertéstenyésztője meglepetésként jutalmul egy fém dohánnyartó szelencét és egy könyvet kapott. Az Ötéves Terv tsz tehenésze: Balla János, a kongresszusi versenyben jelentősen növelte a tehenek naponkénti tejhozamát. Balla Jánost a szeretet és megbecsülés jeleként könyvvel ajándékozták meg.

Befejeződött a Korányi Sándor vándorgyűlés

Vasárnap befejezte Szegeden munkáját az V. Korányi Sándor vándorgyűlés. Az utolsó napi előadók között voltak a szovjet vendégek is.

P. J. Lukomskij professzor, a Szovjetunió egészségügyi minisztériumának főbelgyógyásza gazdag kísérleti anyagából fontos következtetéseket vont le az idült szívburok gyulladás műtéti megoldási lehetőségei és a műtét helyes időpontját illetően. Előadását élénk vita követte, mert ez a kérdés a magyar klinikai gyakorlatban is igen fontos szerepet tölt be.

A. I. Makarics professzor a fehérje bevitel és a magasabb idegi működés összefüggéseit ismertette. Az előadás és a vita során kialakult a vélemény, hogy nemcsak a csökkentett fehérje bevitelnek, hanem a túlzott fehérje-adagolásnak is bizonyos káros következményei vannak a felsőbb, magasabb idegi működésre.

A négy napos vándorgyűlés alatt több mint negyven előadás hangzott el az orvostudomány különböző szakágából. A kongresszus munkáját annak elnöke, Hetényi

Géza akadémikus méltatta zárása-vában.

Korányi Sándornak nemcsak az arcképe volt itt a kongresszuson — mondotta —. Tárgyalásaink közel álltak Korányi elgondoláshoz, gondolkodási módjához. Úgy érzem, ha Korányi Sándor itt ülne közöttünk, ő is elégedett lenne munkánkkal, mert amiért ő életével harcolt és iskolájának átadott, amelyet röviden funkcionális szemléletnek nevezünk, abban a kongresszus sokát adott.

Nagyon eredményes volt, hogy a legkülönbözőbb klinikai és elméleti szakmákban dolgozó orvosok, kutatók számoltak be munkájukról. Így jutunk majd egyre közelebb ahhoz a helyes szemlélethez, hogy

egyes orvosok nemcsak szűk szakmájuknak legyenek képviselői, hanem az egész orvostudományban otthon érezzék magukat.

Örvendetes tényként állapította meg Hetényi professzor azt, hogy számos előadás hangzott el az orvostudomány olyan szakterületeiről, amelyek eddig hazánkban háttérbe szorultak.

Köszönetet mondott a külföldi vendégeknek részvételükért, előadásikért, hozzászólásikért, amelyekkel nagyban növelték a kongresszus munkájának értékét.

A külföldi vendégek nevében P. J. Lukomskij professzor búcsúzott el a vándorgyűléstől. Köszönetét fejezte ki a meleg, baráti vendéglátásért, majd ezeket mondotta:

— A Korányi Sándor emlékének szentelt vándorgyűlés igazolta azt, hogy

mennyire ébrentartják azt a szellemet, amelyet Korányi képviselt.

Nagyon nemes benyomást tett ránk, külföldiekre a kongresszus nagyszámú résztvevője, az élénk viták. Különös örömmel tölt el bennünket az, hogy sok fiatal orvos tartott előadást. Ez arról tanúskodik, hogy a magyar nemzet új, fiatal, célszerűsre törekedő orvosnemetzedéket nevel. Ez biztos záloga annak, hogy a Magyar Népköztársaságban az orvostudomány nagy fejlődésnek indul.

B. M.-né

Szépülnek a külvárosok lakóházai

A tervezett hárommillió forint helyett ötmilliót fordítottak eddig a város lakóházainak tatarozására, csinosítására. A kemény tél miatt a szegedi építőipari tröszt dolgozói nem tudták határidőre befejezni ezeket a munkálatokat. Így a múlt évben a tiszparti épületek mellett a Lenin-után, a Deák Ferenc-után és környékén lévő épületeket varázsolták újjá, a többire ez év tavaszán került sor.

Ezek között vannak például a Bécsi-körúti lakóházak, amelyeknél május elsejére teljesen elkészültek a javítással. Itt már csak az azelőtt elhanyagolt fasszíneket bontják le s építenek újakat helyettük.

A házak lakói egyébként már szép, tiszta, egészséges lakásokban ünnepelték május elsejét, a szorgalmas építők itt még a télen is dolgoztak a szigetelési munkálatokon.

hogy a lakások nedvességét megszüntessék.

Befejezéshez közelednek a Kelemen-utcai épületek kőműves munkái is, s már megkezdtek az utcai homlokzat festését. Ugyanígy megkezdtek, kijavítanak több Széchenyi-terti, Április 4-utcai és Kölcsey-utcai lakóházakat is.

Ezzel egyidőben további négy-millió forintos költséggel folynak a külvárosok lakóházainak tatarozási munkái is. A Tatarozó Vállalat mintegy száz kőművessel, áccsal,

festővel és más szakemberrel látott hozzá március hónapban ennek a feladatnak a végrehajtásához.

Elsőnek a város egykor legelnyagoltabb munkásnegyedében, Móravárosban kezdtek munkához. A városrészes csatornázása, a gyönyörű Faragó-utcai munkásbérházak felépítése után most a többi épületet kijavításával, átfestésével is szebbé teszik az itteni dolgozók életét.

Ebben az elhanyagolt lakónegyedben is a Cserepes-sori munkások laktak a legmostohább körülmények között.

Itt most több mint egymillió kétszázezer forintot költenek a tizenhat ház hatvannégy lakásának rendbehozására.

Néhány hét óta az építkezés, az építőmunkások zajától hangos az utca. A kőműves-, ács-, lakatos- és asztalos-brigádok egymással versengenek, hogy minél előbb átadhassák a megszüpített otthonokat.

A vállalat dolgozói megfogadták a kongresszus tiszteletére, hogy augusztus helyett már júliusra befejezik a munkálatokat. A vállalat eddig Kendrusz Ferenc kőműves-brigádja hozta legközelebb a megvalósuláshoz. A nyolctagú brigád lendületes munkával, s még nagyobb szeretettel végzi feladatát. Átlagosan 200 százalékra teljesítik normájukat.

A nődolgozók szívéhez külön-

sen közel áll ez a fajta munka, hiszen talán ők érzik át legjobban, mit jelentenek a szép, tiszta lakások. Prágai Ferencné 9 tagú női segédmunkás brigáda nem ismeri a norma alatti teljesítést, de ezen a munkán még 140 százalékon alul sem adták.

A dolgozók lelkesedése nem is maradt eredménytelen.

A tizenhatból eddig tizenkét háznál fejezték be a vakolási, szigetelési munkákat.

Ez utóbbi különösen fontos, mert ezekkel a házakkal azelőtt senki nem törődött, a falak átmedvesedtek, a bútorok és egyéb holmik megpeneszedtek, s az ittlakás mindinkább egészségtelenné vált.

A szigetelés befejezése után sor kerül a többi belső munkára. Kicsérélik a korhadt padozatot a szobákban parkettet, a konyhákban színes mozaiklapokat raknak le. Ebben a hónapban megkezdik a külső festési munkákat, ezenkívül a melléképületek javítását, új fasszíneket építést.

Ugyancsak még májusban kezdnek hozzá több móravárosi utcában — legelőször a Móra-utcaban — a lakóházak tatarozásához. Ebben az évben 85 szegedi épületet javítanak ki és festenek újjá.

D. B.

A győzelem napja Moszkvában

Moszkva (TASZSZ). A szovjet főváros dolgozói lelkesen ünnepelték a győzelem napját. Vasárnap gyönyörű tavaszi nap köszöntött Moszkvára. Már kora reggeltől kezdve végeláthatatlan sorokban áradtak az emberek a központi kultúrpark felé. A park fasorait tereit megtöltötték a népi ünnepek résztvevői, zene- és dalfesztiválokhoz a szél. A Moszkvai Filharmónia, az állami táncgyűjtés és számos zenekar szolgáltatt műsort. A fiatalok késő estig szórakoztak a táncteremben. Este tíz órakor eldőrdült a tüzéségi díszortúza a történelmi nap tiszteletére. A bárszónak tavaszi eget fényező sugarai és a tűzijáték ezerszínű szikrái világították be.

A hitlerista Németország ellen vívott nagy Honvédő Háború diadalmas befejezésének 9. évfordulója alkalmából díszlőveket adtak le a szövetséges közlársaságok fővárosában és a hős városokban: Leningrádban, Sztálingrádban, Szevasztopolban és Odesszában is.

H I R E K

— A Magyar Jogász Szövetség Szegedi Csoportja «A magyar csatlád jog főbb kérdéseit» című tanulmánygyűjteményről ma délután 6 órakor ankétot rendez az Ügyvédi Kamarában (Somogyi-utca 3.). Vitavezető Papp Tibor elvtárs. (Állam- és Jogtudományi Intézet). A rendezőség az érdeklődőket szívesen látja.

— Az Építőipari Tudományos Egyesület Szegedi Csoportja május 12-én, szerdán délután 5 órai kezdettel az MTE SZ Horváth Mihály-utca 3. szám alatti helyiségében «Épületek védelme agresszív hatások ellen» címmel Biczkó Imre, a budapesti Talajvizsgáló Intézet igazgatója tart előadást.

A fedélzeten

— Jön a hajó, Pista, oda nézz! Sétahajó! — így lelkendezett egy fiatal leány, amint a hídról lenéztek a Tiszára, s erősen megszorította a fiú karját. Azután olyan kedvesen nézett Pistára, hogy az ha köből lett volna, sem tudta volna megtagadni a legszebben pillantó szemek kérését. Így hát frissen leszaladtak a lépcsőn s a hajóállomás felé igyekeztek.

A hajó méltóságteljesen úszott lefelé a megáradt folyón, akár egy tavi-hattyú. Orra élesen hasította a fényes vizet, mögötte dagadó hullámok kergették egymást a part felé. Lábok fények pacskolták a habsókat s csodálatos kéken mosolygott az ég. A május minden gyönyörűsége ott ragyogott ennek a tisztai vasárnapnak az arcán.

— Sétahajó! — ismételttem magamban a szót, melyet a lány oly nagy áhítattal mondott ki a hídon, s bennem is megszületett az elhatározás. Hogyne született volna meg, mikor nekem fenntartott helyem van a „Déliabáb-on”: hála a hajós rokonságnak.

Tizenöt perc múlva már a fedélzeten ültem a ke-rekállás mellett. Kellemes hűvösség cirógatott. Tápé felől üdítő vizszagot hozott a szél. Nekidültem a korlátnak, élveztem a friss tiszai levegőt, s miután teljes kényelemben helyeztem magam, nézelődni kezdtem. A két matrózlány éppen akkor lazították meg a köteleket, s a hajókiáltó hosszab bűg-sa után lentről motorzúgás-

csapott föl. Pozsár Ferenc kormányos dudorászva pörgette a kormánykereket, s hamarosan a folyó közepén libegett a „Déliabáb”. F. I. hajóvezető fordított néhányat a tatógató irányváltón s a két motor teljes erővel belekapaszkodott az árba. A hajó faránál fehéren örvénylő a víz nagy buborékok táncoltak a felkavart hullámfodrokon, s hajónk sebesen haladt fölfele. Az utasok mindnyájan feljöttek a fedélzetre. A két utasterem kongott az ürességtől, s álcinek a fedélzeten nem jutott hely, a korlátnak támaszkodva nézte a vizet meg az elfutó tájat. A hajó orrában falusi fiatalok üttöttek tanyát. Az egyiknek eszébe jutott, hogy a nagy jövés-menésben még az evés is elmaradt s bontogatni kezdte a fehér szalvétát. Sikerkül eloldani a csomót, s ropogós cipő, meg piros hónapos retek bukkott elő a finom sózott szalonna mellől. A zsebből előkerült a kényes-lű bicska, egyszer-kétszer végighúzta a nadrágszáron, s a fényes pengét nekieresztette az omlós szalon-nának. Ez a többieknek is meghozta az étvágyat, — valamennyien nagy egyet-értésben falatoztak.

Matrózruhás kisfiú for-golódott körülöttük, alig lehetett több öt esztendő-snél. Addig addig ravaszko-dott, míg egy óvatlan pil-lanatban közéjük lépett, s hát a gazdaságban dolgo-

leeresztett luftballont bö-kött az egyik fiú orra alá.

— Fúj! fúj!

A fiú megtörölte, be-csukta bicskját, összecso-magolta a maradékot és felállt. Szájához emelte a luftballont és nekibör-södvé fújta, amíg csak telt a szuszából. Azután elkötö-te, s csak ennyit szolt nagy büszkén: — No, ilyet viszek Juliskának! — Ju-liskának — vetette közbe az egyik. — Hiszen itt lát-tam a hajón.

— Az már nem igaz!

— De bizony igaz! Kocsi-val jött a nényével, meg Bacsó Piriékkel, most meg itt van a hajón. — Ilyet akkor is viszek neki. Közben a Maroshoz ér-tünk. A kis folyó szorult-vize sebesen futott össze a nagy Tiszával, s csendes csacsogással ölelkeztek a hullámok. A meredek ho-mokpart fölött apró parti fecskék röpködtek, kerget-tek egymást öfneledden.

Idősebb néni hangjára lettem figyelmes. — Nem ültem én még hajón lel-kem! Hogy is ültem volna, mikor alig voltam túl a porcsai határon. Most aztán, hogy a lányomnak olyan jóhetnékje volt Sze-gedébe, addig addig kunco-gott, hogy engem is elcsalt. Itt meg aztán azt mondta: üljek fel velük a hajóra is. Ravasz egy lány. Ott ül-társaival, meg a legényével olyan népi ruhában, mert

zik, eljár a táncsoportba is, aztán kitalálták, hogy táncruhában jönnek erre a bekeletünkre.

Formás fiatalasszonynak magyarázott, aki egy pillan-tig sem késett a válasz-szal.

— Ugy van az jól néni-kém! A mi lányaink is a leg-szebb táncruhában van-nak máma. A legények se különben! Délután meg szerepelnek is a szabadte-ren. Jól megtapsolja ám a konzervgyáriakat.

— Ha szépek lesznek! — így a néni.

S míg őket figyeltem, a „Déliabáb” keresztül for-dult a vízen. Lassan, de könnyen fordultunk, s ha-jónk most már visszafelé libeghetett velünk, pedig még szebb tájak csalogat-tak bennünket feljelle. De csalogatott a város is ezer örömeivel. A Tisza meg azt súgta: maradj! Még sem éreztünk semmi károsodást, mikor egyenesbe ért ha-jónk, hiszen igazán mind-egy ezen a gazdag tájon, hogy hol kóstolgatjuk az élet örömeit az Ifjúsági Békenapon.

Egészen megelégedtem Pistáékrol, akiknek tulaj-donképpen meg kellett volna köszönnöm, hogy akaratlanul is elcsábítottak erre a hajóútra, mikor megpillantottam őket a hátsó fedélzeten. Ott ültek egymás mellett két tábori széken. Hajukkal incsel-keve játszott az enyhe szél, arcukon vidáman hem-

peregtek a napsugarak. Halkan beszélgettek, néha összemossolyogtak, s meg-szorították egymás kezét.

— Ugye, nem bántad meg, hogy eljöttünk? — kérdezte félénken a lány, s mélyen a fiú szemébe né-zett.

— Nem — felelt Pista.

— Hisz olyan sokat voltunk már kettesben, még soha sem hajóztunk együtt.

— Látod, nemcsak ket-tesben szép az élet, pedig azt mondtad, hogy ott nem érzed jól magad, ahol nagy nyüzsgés van.

— Ez a nyüzsgés más, ez nem is nyüzsgés.

— Akkor ugye átme-gyünk innen Ujszegedre, a szabadterre?

Pista bólintással felelt, a lány pedig hozzásimította arcát, majd szöke fejét Pista vállára hajította, gyöngén átölelte.

— Öszre mindenünk együtt lesz... suttogta a fiú — és együtt járunk a gyárba.

Aztán még valamit sú-gott, de már nem figyeltem rájuk, mert egészen a hid elé értünk. Fentről lel-kesen integettek fiúk, lá-nyok, s ahogy hajónk lejebb siklott, lila orgonák hullottak ránk. Néhány perc múlva kikötöttünk és kiszálltunk. Valamennyien Ujszegedre igyekeztünk a frissen zöldelő ligetbe, ahol kedves élmények vártak ránk. Mire a hídra értünk, a hajó ismét fehéren úszott fölfele, s a messzi kanyar-ból békésen integetett az ár-bócson lengő vörös zászló.

Simon István